

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Petra Kuchynky a soudců Mgr. Jany Komínkové a Mgr. Jaroslava Škopka v právní věci **žalobce: J.M.K., zastoupeného M.M.**, proti **žalovanému: Obecní úřad Valeč**, se sídlem Náměstí 119, 364 55 Valeč, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne **27. 8. 2014, čj. 360/14/OÚ**,

t a k t o :

I. Rozhodnutí Obecního úřadu Valeč ze dne 27. 8. 2014, čj. 360/14/OÚ, se zrušuje.

II. Žalobce je povinen doplatit soudní poplatek za žalobu částkou 1.000,- Kč do dvou týdnů do právní moci tohoto rozsudku, a to buď v kolkových známkách, nebo na účet Krajského soudu v Plzni č. 3703-4321311/0710, variabilní symbol 3039010114.

III. Žalovaný je povinen nahradit žalobci náklady řízení ve výši 3.000,- Kč do dvou týdnů od právní moci tohoto rozsudku.

O d ů v o d n ě n í

I. Předmět řízení

Žalobou podanou soudu osobně dne 1. 9. 2014 v 12.00 hod. se žalobce domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 27. 8. 2014, čj. 360/14/OÚ, jímž bylo podle § 10 odst. 2 písm. b) zákona č. 84/1990 Sb., o právu shromažďovacím, ve znění pozdějších předpisů (dále též jen „zákon o právu shromažďovacím“), zakázáno shromáždění oznámené na den 20. 9. 2014 od 10.00 do 22.00 hod. na náměstí ve Valči v prostoru parkoviště před panelovými domy.

Podle § 10 odst. 2 písm. b) zákona o právu shromažďovacím úřad shromáždění zakáže též tehdy, jestliže na stejném místě a ve stejnou dobu se má podle dříve doručeného oznámení konat jiné shromáždění a mezi svolavatelem nedošlo k dohodě o úpravě doby jeho konání; nelze-li určit, které oznámení bylo doručeno dříve, rozhodne se za účasti zástupců svolavatelů losováním.

II. Řízení před správním orgánem

Z dokladů předložených žalobcem soud zjistil, že dne 25. 8. 2014 doručil žalobce Obecnímu úřadu Valeč (dále též jen „*obecní úřad*“) oznámení o konání shromáždění, v němž je mj. uvedeno: název shromáždění: *předvolební shromáždění Pirátské koalice spojené s oslavou výročí obce*, účel shromáždění: *Představit široké veřejnosti Pirátskou koaliční kandidátku do obecních voleb formou veřejných projevů kandidátů a jejich hostů ve spojení s oslavou významného obecního výročí. V rámci shromáždění bude k dispozici občerstvení, pečený beran na rožni a točené pivo a možná dojde i na tanec.*, místo konání shromáždění: *náměstí obce Valeč – prostor parkoviště před panelovými domy – zábor cca 200 m²*, den konání shromáždění: *20. září 2014*, doba zahájení a předpokládaná doba ukončení: *od 10.00 do 22.00 hodin*, předpokládaný počet účastníků shromáždění: *100*, počet pořadatelů starších 18 let a způsob jejich označení: *5 osob – označení budou černou páskou přes levé oko*, a datum: *25. 8. 2014*.

V odůvodnění rozhodnutí ze dne 27. 8. 2014, čj. 360/14/OÚ, jímž bylo oznámené shromáždění zakázáno, Obecní úřad Valeč uvádí, že vzhledem k tomu, že dne 9. 7. 2014 bylo podáno oznámení Obcí Valeč, zastoupené Josefem Kubařem, starostou, o konání hlavních oslav 500. výročí jmenování obce Valeč městem v prostoru celého náměstí ve Valči, včetně parkoviště před panelovými domy, dle § 10 odst. 2 písm. b) zákona o právu shromažďovacím obecní úřad shromáždění zakazuje vzhledem k tomu, že na stejném místě a ve stejnou dobu se podle dříve doručeného oznámení bude konat jiné shromáždění - oslavy 500. výročí jmenování obce městem. Vzhledem k tomu, že nedošlo mezi svolavatelem k dohodě, Obecní úřad Valeč rozhodl tak, jak je uvedeno ve výrokové části tohoto rozhodnutí.

III. Žaloba

V žalobě žalobce namítá, že není pravda, že by v obci Valeč bylo na stejný den oznámeno nějaké jiné veřejné shromáždění dle zákona o právu shromažďovacím. Argumentaci akcí nazvanou „*hlavní oslavy 500. výročí jmenování obce Valeč městem*“ nelze přijmout, protože jde o akci komerčního/poutového charakteru, nikoli o výkon shromažďovacího práva. Správní orgán svým rozhodnutím o zákazu veřejného shromáždění přímo zasáhl do ústavně chráněného práva shromažďovacího, které je navíc i výkonem práva politického, které je taktéž v našem právním řádu chráněno na úrovni ústavních práv, potažmo Listiny základních práv a svobod. Vzhledem k účelu oznámeného shromáždění, kterým je veřejné shromáždění politické strany před komunálními volbami, považuje žalobce tento zásah za obzvláště hrubé porušení jeho politických práv. Rozhodnutí správního orgánu je umocněné navíc tím, že jako odůvodnění správní orgán uvádí komerční akci obce Valeč, která není veřejným shromážděním oznámeným podle zákona o právu shromažďovacím. Důvody, pro které je možné oznámené shromáždění zakázat, jsou taxativně vymezeny v § 10 zákona o právu shromažďovacím. Žalovaný ve svém rozhodnutí argumentuje pouze údajným dříve oznámeným shromážděním, kterým má být již zmíněná akce „*hlavní oslavy 500. výročí jmenování obce Valeč městem*“. Ustanovení § 10 odst. 2 písm. b) zákona o právu

shromažďovacím ovšem předpokládá, že musí jít o střet dvou oznámených veřejných shromáždění. Akce obce Valeč ovšem není veřejným shromážděním oznámeným podle tohoto zákona. Žalobce připouští, že se v průběhu oné akce obce Valeč může tato akce shromážděním stát (vznik shromáždění je ostatně možný například spontánně), a poté by požívala práva shromáždění dle shromažďovacího zákona, ovšem v tomto případě je třeba postupovat dle § 10 odst. 2 písm. b) zákona o právu shromažďovacím a posuzovat přednost předem oznámeného shromáždění, pokud takové existuje. Řádně oznámeným shromážděním je v tuto chvíli pouze oznámení podané žalobcem a z toho důvodu neměl žalovaný právo takové shromáždění zakázat. Žalobou napadené rozhodnutí správního orgánu je tudíž nezákonné, neboť se opírá o neexistující důvod, kterým má být oznámení jiného shromáždění, ke kterému ovšem nedošlo.

IV. Vyjádření žalovaného správního orgánu

Obecní úřad Valeč se k žalobě písemně nevyjádřil.

V. Jednání před soudem

K jednání nařízenému na 4. 9. 2014 se dostavil pouze žalobce (a jeho zástupce).

V průběhu jednání strana žalující dále namítla, že odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí neobsahuje všechny náležitosti dle správního řádu a zejména není jasné, v jaký čas se má konat předem oznámené shromáždění, které má být důvodem zákazu shromáždění oznámeného žalobcem. Žalobce rovněž namítá podjatost starosty obce Valeč pana Josefa Kubaře, který žalobou napadené rozhodnutí vydal a podepsal, který ale zároveň údajně oznámil dříve oznámené shromáždění. Podle názoru žalobce nemůže týž člověk, byť starosta obce, rozhodnout o zákazu shromáždění jako správní orgán, pakliže jedním ze svolavatelů je on sám.

VI. Vlastní argumentace soudu

Je ve veřejném zájmu, aby se na tomtéž místě a v tutéž dobu nekonalo více než jedno shromáždění. Nastoluje se tu ovšem otázka, zda použitím ustanovení § 10 odst. 2 písm. b) zákona o právu shromažďovacím lze čelit všem nebo jen některým situacím, kdy se má na jednom místě současně konat více shromáždění.

Shromáždění občanů lze bezpochyby členit na shromáždění ve smyslu zákona o právu shromažďovacím a shromáždění, na něž se zákon o právu shromažďovacím nevztahuje. Shromáždění ve smyslu zákona o právu shromažďovacím je pak možno rozlišovat na ta, která musí být oznamována úřadu, a ta, která nepodléhají oznamovací povinnosti.

Ve smyslu § 1 odst. 2 zákona o právu shromažďovacím výkon práva pokojně se shromažďovat slouží občanům k využívání svobody projevu a dalších ústavních práv a svobod, k výměně informací a názorů a k účasti na řešení veřejných a jiných společných záležitostí vyjádřením postojů a stanovisek.

Podle § 2 zákona o právu shromažďovacím se za shromáždění ve smyslu tohoto zákona nepovažují: a) shromáždění osob související s činností státních orgánů upravená

jinými právními předpisy; b) shromáždění související s poskytováním služeb; c) jiná shromáždění nesloužící účelu uvedenému v § 1 odst. 2.

To, zda určitá akce je shromážděním ve smyslu zákona o právu shromažďovacím nebo shromážděním, které se ve smyslu tohoto zákona nepovažuje, nemusí být jen akademickou otázkou.

Za použití ustanovení § 10 odst. 2 písm. b) zákona o právu shromažďovacím úřad zakáže shromáždění, jestliže na stejném místě a ve stejnou dobu se má podle dříve doručeného oznámení konat jiné shromáždění. Tomuto zákonnému ustanovení rozumí zdejší soud tak, že se vztahuje jen na situace, jestliže by měla nastat kolize později oznámeného shromáždění ve smyslu zákona o právu shromažďovacím s dříve oznámeným (jiným) shromážděním, které se rovněž považuje za shromáždění ve smyslu tohoto zákona.

K tomu, zda určitá akce je či není shromážděním ve smyslu zákona o právu shromažďovacím, lze aplikovat tyto poznatky doktríny: Zákon o shromažďování upravuje pouze část shromažďovacích aktivit jednotlivců. Jeho úprava je zaměřena na výkon práva shromažďovacího jako práva politického, které spočívá v možnosti jednotlivce využívat svobody projevu a dalších ústavních práv a svobod, k výměně informací a názorů a k účasti na řešení veřejných a jiných společných záležitostí, a to prostřednictvím vyjadřování postojů a stanovisek. Taková shromáždění, která nemají tento (politický) charakter, resp. neslouží k uvedenému účelu, se za shromáždění ve smyslu zákona o shromažďování nepovažují. Konkrétně se jedná o taková shromáždění, která jsou zmíněna v § 2 zákona o shromažďování, tj. shromáždění osob související s činností státních orgánů upravená jinými právními předpisy, shromáždění související s poskytováním služeb a tzv. „jiná“ shromáždění nesloužící účelu uvedenému v § 1 odst. 2. Vzhledem k tomu, že regulace zákona o shromažďování dopadá na ta shromáždění, která sledují realizaci ústavně zakotvené svobody projevu (a dalších ústavních práv a svobod), je vhodné zmínit obtížný interpretační problém, jak široce chápat svobodu projevu, resp. co se rozumí svobodou projevu pro účely výkonu pokojného shromažďovacího práva jako práva politického. Za zvláštní formou svobodného vyjádření určitého názoru je nutno považovat svobodu umělecké tvorby (čl. 15 odst. 2 Listiny) či svobodu projevu náboženství nebo víry (čl. 16 odst. 1 Listiny). V praxi však může být někdy velmi obtížné oddělit např. svobodu umělecké tvorby od svobody projevu, a tedy rozlišit, zda při určitém uměleckém představení, majícím „parametry“ politického shromáždění, dochází zároveň k využívání svobody projevu ve smyslu § 1 odst. 2 zákona o shromažďování, či nikoliv. Na tuto otázku neexistuje jednoduchá a jednoznačná odpověď, její zodpovězení má ovšem velký dopad z hlediska případné aplikace zákona o shromažďování. Je otázkou, zda lze vůbec nalézt taková shromáždění, která by (alespoň částečně) nesloužila k využívání svobody projevu, jež může mít ve skutečnosti mnoho podob. Z negativního vymezení působnosti zákona o shromažďování v § 2 lze dovodit, že existují jiná shromáždění, která nelze podřadit pod regulaci zákona o shromažďování. Toto konstatování však rozhodně neznamená, že jiná shromáždění, na která nedopadá úprava zákona o shromažďování, nelze konat, neboť tato restriktivní interpretace by nepřipustně zužovala znění čl. 19 Listiny. V případech „ostatních“ shromáždění lze tedy hovořit o takových, která nejsou právem upravena. Jak vyplývá z uvedeného, zákon o shromažďování je (částečným) prováděcím předpisem k čl. 19 Listiny. Zákon však pokrývá pouze shromáždění sledující účel obsažený v § 1 odst. 2 a dále, bez ohledu na účel, rovněž pouliční průvody a manifestace (§ 1 odst. 3). Omezený rozsah

působnosti zákona o shromažďování ve srovnání s dikcí čl. 19 Listiny ostatně plyne i z jeho negativního vymezení působnosti v § 2.

K témuž problému zaujal Nejvyšší správní soud tento názor:

„[14] Dříve než Nejvyšší správní soud přistoupí k posouzení důvodnosti kasačních námitek, je třeba učinit několik obecných úvah nad tím, zda a jaká kritéria by měl soud či správní orgán hodnotit při rozhodování, zda vzniklou situaci a jednání osob lze či nelze považovat za shromáždění osob resp. za výkon shromažďovacího práva. Bude třeba posoudit, zda se jedná o shromáždění podle zákona o právu shromažďovacím nebo o shromáždění, které není považováno za shromáždění podle tohoto zákona (§ 2) či zda vzniklou situaci vůbec nebylo možné považovat za shromáždění.

[15] Právní předpisy neobsahují definici shromáždění. Podle § 1 odst. 2 zákona o právu shromažďovacím slouží výkon tohoto práva občanům k využívání svobody projevu a dalších ústavních práv a svobod, k výměně informací a názorů a k účasti na řešení veřejných a jiných společných záležitostí vyjádřením postojů či stanovisek. Uvedené ustanovení vyjadřuje cíl a obsah shromažďovacího práva. Odborná literatura i soudní rozhodnutí zpravidla míří k podmínkám, za kterých lze shromáždění zakázat či rozpustit nebo k úvahám, zda to či ono shromáždění souvisí s poskytováním služeb a zákonem o právu shromažďovacím se proto neřídí (sem patří případy shromáždění osob např. v nákupních centrech či při sportovních utkáních a nejedná se tedy o nyní projednávaný případ). To může souviset i s odlišným principem úpravy shromažďovacího práva v minulosti, která stála na povolovacím principu (v podrobnostech k tomu např. heslo „Shromažďovací a spolkové právo“, ve Slovníku československého práva veřejného, svazek 4, str. 189 a násl.). Zákon č. 135/1867 ř. z. o právu shromažďovacím, stanovil, že shromáždění pod širým nebem lze konat, jen udělil-li úřad k tomu výslovné povolení. V případě shromáždění povoleného podle zákona z roku 1867 nebylo zpravidla třeba pochybovat o jeho charakteru.

[16] Za synonyma termínu „shromáždit se“ lze v obecném jazyce považovat pojmy „shluknout se“ nebo „sejít se“. Tato synonyma mohou být užitečná při následných úvahách o potřebě fyzické přítomnosti osob účastnících se shromáždění či požadavku na vzájemnou interakci takových osob.

[17] Nejvyšší správní soud si je vědom, že chápání shromažďovacího práva se za posledních 150 let zásadně proměnilo. Do popředí vystupuje tendence odklonu od povolovacího režimu k oznamovacímu režimu (čl. 19 odst. 2 Listiny, § 1 odst. 4 zákona o právu shromažďovacím). Na druhé straně je to zřetelný posun ve formách výkonu tohoto práva. Na počátku uvedeného období bylo shromažďovací právo realizováno „tradičním“ způsobem, kdy společně sdílené názory a postoje byly proječovány mezi jednotlivými účastníky navzájem i směrem vně shromáždění tak, že se všechny osoby fyzicky sešly, akce zpravidla měla předem avizovaný program a bylo lze snáze určit čas a místo konaného shromáždění. V dnešní době je tomu mnohdy jinak. I v důsledku nových možností komunikace a vzájemného sdílení názorů má shromažďovací právo v mnoha ohledech mnohem blíže než dříve ke svobodě projevu upravené v čl. 17 Listiny. Shromažďovací právo ostatně slouží mimo jiné k využívání svobody projevu (§ 1 odst. 2 zákona o právu shromažďovacím). Více než v minulosti vystupuje do popředí zájem sdělit okolí vlastní individuální názory a zajistit jim náležitou prezentaci, spolu s působením „dovnitř“ mezi účastníky shromáždění nebo naopak jednotně navenek. K vyjádření a sdílení hodnot jsou dnes k dispozici komunikační technologie a mnohdy lidé nepovažují za potřebné se k těmto hodnotám přihlašovat vlastní fyzickou přítomností na určitém místě. Rovněž efekt spočívající v množství zúčastněných osob může být oproti minulosti méně významný právě proto, že podporu lze vyjádřit „na dálku“ cestou

elektronické komunikace. Mnohem větší důležitost má dnes způsob prezentace postoje navenek. Mediální atraktivita takového výstupu může mít větší význam než tradiční shromažďovací právo a fyzická přítomnost účastníků shromáždění na konkrétním místě.

[18] Nejvyšší správní soud zvažoval, že by bylo v souladu se zásadou *tres faciunt collegium*, aby shromáždění tvořily alespoň tři osoby. Přiklonil se k pojetí, podle kterého lze shromáždění vymezit jako dobrovolné setkání nejméně dvou osob na veřejném místě za účelem vymezeným v § 1 odst. 2 zákona o právu shromažďovacím, tedy k využívání svobody projevu a dalších ústavních práv a svobod, k výměně informací a názorů a k účasti na řešení veřejných a jiných společných záležitostí vyjádřením postojů a stanovisek (shodně Černý, P., Lehká, M. Zákon o právu shromažďovacím. Komentář. 1 vydání. Praha: C. H. Beck, 2010, str. 18). Podstatná však bude míra jejich vzájemné interakce, jak o tom bude pojednáno dále.

[19] Dalším kritériem, kterým je třeba se zabývat, je účel resp. cíl shromáždění. Lze souhlasit s tím, že zákon o právu shromažďovacím upravuje pouze část shromažďovacích aktivit jednotlivců a úprava je zaměřena na výkon shromažďovacího práva jako práva politického (shodně Jemelka, L., Břeň, J.: Zákon o sdružování občanů, zákon o právu shromažďovacím a zákon o právu petičním s komentářem. Praha, ASPI, a.s., 2007, str. 73). Cíl, resp. účel shromáždění, byť je označován jako politický, je třeba chápat maximálně široce, spíše jako vyjádření postoje k věci veřejným. Mnohdy i problémy mající svůj původ mimo „politickou“ oblast v užším smyslu, např. ve sféře životního stylu, mohou být současně výrazem postoje k přijímání určitých hodnot většinou společností a tedy postojem ke správě věcí veřejných. Naproti tomu shromáždění související s poskytováním služeb a jiná shromáždění nesloužící účelu podle § 1 odst. 2 zákona o právu shromažďovacím nejsou shromážděními v režimu tohoto zákona.

[20] Pro obecné inspirativní srovnání není bez zajímavosti, že zahraniční soudy v minulosti odmítly ochranu i akcím, které z obecného hlediska nepochybně byly shromážděním osob. Např. Spolkový ústavní soud Německa zaujal v souvislosti se svobodou projevu, která se shromažďovacím právem úzce souvisí, v případě *technoparty* tzv. *Loveparade* v Berlíně právní názor, že účelem těchto akcí byla především zábava a projev mínění byl jen zanedbatelným veřejným aktem. Proto na nich nešlo o shromažďovací právo (rozhodnutí ze dne 12. 7. 2001, 1 BvQ 30/2001). Právní náhled na akce podobného druhu posléze prošel vývojem, neboť činnost mající zpočátku primárně kulturní povahu, může následně získat širší společenský vliv a může iniciovat potřebu veřejně vyjádřit postoj k akci tohoto druhu. Pokud je takový postoj vyjadřován při setkání více lidí, nelze i v takových případech a priori vyloučit výkon shromažďovacího práva. [rozsudek ze dne 11. 6. 2013, čj. 8 As 101/2011-186, publikovaný pod č. 2899/2013 Sb. NSS].

Z řečeného mj. plyne, že posouzení toho, zda určitá akce je či není shromážděním ve smyslu zákona o právu shromažďovacím, může být poměrně komplikovanou záležitostí.

V daném případě se jedná o dvě akce: hlavní oslavy 500. výročí jmenování obce Valeč městem, které měly být oznámeny obcí Valeč, resp. jejím starostou obecnímu úřadu dne 9. 7. 2014, a předvolební shromáždění Pirátské koalice spojené s oslavou výročí obce, oznámené žalobcem obecnímu úřadu dne 25. 8. 2014.

Že akce oznámená žalobcem je shromážděním ve smyslu zákona o právu shromažďovacím, není mezi účastníky řízení sporné; žalobce tak toto předvolební shromáždění oznámil a obecní úřad se tak k oznámenému shromáždění choval.

Zato povaha hlavních oslav je mezi účastníky řízení předmětem sporu: obecní úřad je za takové shromáždění zřejmě má, kdežto žalobce je pokládá za akci komerčního/pouťového charakteru, nikoli za výkon shromažďovacího práva.

V řízení o ochraně proti zákazu shromáždění jsou účastníci řízení povinni tvrdit skutečnosti rozhodné pro posouzení sporné věci [§ 79 odst. 1 věta druhá a § 101 odst. 1 písm. a) část věty před středníkem o. s. ř. ve spojení s § 64 s. ř. s.]. Povinnost tvrzení (a povinnost důkazní) je naplněním projednací zásady, která stanoví, že je zásadně věcí účastníků řízení tvrdit skutečnosti a označit důkazy k prokázání jejich skutkových tvrzení. Nesplnění povinnosti tvrzení (a povinnosti důkazní) ohledně rozhodných skutečností má pravidelně za následek rozhodnutí, které vyzní nepříznivě pro účastníka řízení, který tuto povinnost nesplnil.

Že hlavní oslavy 500. výročí jmenování obce Valeč městem jsou shromážděním ve smyslu zákona o právu shromažďovacím, byl, jelikož tu došlo ke sporu, povinen tvrdit a zejména k prokázání tohoto tvrzení předložit důkazy obecní úřad, eventuálně ve spolupráci s tím, kdo měl tuto akci oznámit.

Z výše citovaných poznatků doktríny a názoru Nejvyššího správního soudu je zřejmé, že i pro akci hlavní oslavy měla být snesena taková skutková tvrzení, z nichž by bylo možno dovodit, že při ní má docházet k vyjadřování postojů a stanovisek občanů za účelem využívání svobody projevu a dalších ústavních práv a svobod, výměny informací a názorů a účasti na řešení veřejných a jiných společných záležitostí. Základním rozlišovacím kritériem by rovněž v tomto případě zřejmě bylo, zda akce, jež měla být oznámena dne 9. 7. 2014, má sloužit k vyjadřování občanských postojů k věcem veřejným nebo jen k uspokojování potřeb kulturních, sportovních, náboženských apod., resp. zda účelem této akce je zábava a poučení a s vyjadřováním postojů občanů k věcem veřejným se zde počítá toliko v míře spíše zanedbatelné nebo obráceně.

Z toho obecní úřad neprokázal nic. Žalobou napadené rozhodnutí ze dne 27. 8. 2014, čj. 360/14/OÚ, takovéto informace neobsahuje, soudu se nedostalo písemného ani ústního vyjádření žalovaného, ba ani textu oznámení inkriminované akce, které mělo být učiněno dne 9. 7. 2014.

Pro úplnost možno dodat, že na internetových stránkách obce Valeč (www.valec.cz) jsou pod názvem *Oslavy 500 let od jmenování Valče městečkem* k dispozici tyto informace: *Ve dnech 19. 9. – 21. 9. 2014 proběhnou v obci Valeč oslavy významného výročí. Jedná se o 500 let od jmenování Valče městečkem, udělení zelené pečete a přidělení dalších privilegií králem Vladislavem II. Jagellonským. Vedení obce vnímá toto výročí jako významnou historickou, kulturní i společenskou událost. U příležitosti oslav se bude konat celá řada společenských i kulturních akcí. Základní program oslav: ... 20. 9. 2014 - 11.00 kulturní program, - 12.00 zahájení slavností (trubači, předání čestných plakét významným rodákům), - 14.45 kulturní program, - 17.00 církevní slavnosti – mše, - 19.00 Valečská veselice. Po celý den bude probíhat razítkování originálních známek, vydaných u příležitosti oslav 500 let od jmenování Valče městečkem. Ani na základě těchto údajů není ovšem možno předmětný spor o povahu akce, jež měla být oznámena dříve, rozhodnout.*

Lze tak uzavřít, že v řízení před soudem žalovaný správní orgán neprokázal, že hlavní oslavy 500. výročí jmenování obce Valeč městem jsou shromážděním ve smyslu zákona o právu shromažďovacím.

Obdobně by se muselo prokazovat, že akce obce Valeč byla oznámena obecnímu úřadu dne 9. 7. 2014 a že dříve a aktuálně oznámené shromáždění se mají konat na stejném místě a ve stejnou dobu. Ani k tomu nepředložil obecní úřad žádná upřesňující tvrzení, natož aby k tomu označil a předložil důkazy. *Ex offio* získaná internetová informace se zdá nasvědčovat střetu časovému, na střet místní se z ní však soudit nedá, protože sotva lze mít za to, že nijak nespecifikované teritorium hlavních oslav musí nutně zahrnovat rovněž „náměstí obce Valeč – prostor parkoviště před panelovými domy – zábor cca 200 m²“. K oznamování samotnému je na místě ještě podotknout, že relevantní by bylo oznámení pouze takové akce, která je shromážděním ve smyslu zákona o právu shromažďovacím, kdežto oznámení akce, kterou není možno považovat za shromáždění podle uvedeného zákona, je pro eliminaci skutečného shromáždění nerozhodné. Žalovaný správní orgán tedy v řízení před soudem neprokázal ani to, že v daném případě existovaly další zákonné podmínky pro aplikaci ustanovení § 10 odst. 2 písm. b) zákona o právu shromažďovacím.

Zbývající námitka se týká podjatosti starosty obce Valeč. K tomu soud konstatuje, že ve smyslu § 16 věty první zákona o právu shromažďovacím se na řízení o zákazu shromáždění zásadně nevztahují ustanovení správního řádu o správním řízení, avšak podle § 180 odst. 1 správního řádu tam, kde se podle dosavadních právních předpisů postupuje ve správním řízení tak, že správní orgány vydávají rozhodnutí, aniž tyto předpisy řízení v celém rozsahu upravují, postupují v otázkách, jejichž řešení je nezbytné, podle tohoto zákona včetně části druhé. Z toho podle názoru soudu plyne, že i pro řízení o zákazu shromáždění podle zákona o právu shromažďovacím by se ohledně vyloučení úředních osob z projednávání a rozhodování věci měla použít příslušná ustanovení správního řádu. Tento názor však poněkud naráží na požadavek mimořádné rychlosti správního řízení [*O zákazu shromáždění je úřad podle § 11 odst. 1 zákona o právu shromažďovacím povinen rozhodnout bezodkladně, nejpozději však do tří pracovních dnů od okamžiku, kdy obdržel platné oznámení.*] i soudního řízení [*Soud je ve smyslu § 11 odst. 3 věty čtvrté zákona o právu shromažďovacím povinen o žalobě proti rozhodnutí o zákazu shromáždění rozhodnout do tří dnů.*]. Ve lhůtě stanovené v § 11 odst. 1 zákona o právu shromažďovacím by mohla být krajně problematická aplikace zejména ustanovení § 131 odst. 4 správního řádu o změně místní příslušnosti. Také na přezkoumávanou věc by ovšem dopadal tento sjednocující názor rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu: „*Rozhoduje-li orgán územního samosprávného celku ve správním řízení ve věci, která se týká zájmu tohoto územního samosprávného celku, je důvodem pochyb o nepodjatosti úřední osoby dle § 14 odst. 1 správního řádu její zaměstnanecký poměr k územnímu samosprávnému celku tehdy, je-li z povahy věci či jiných okolností patrné podezření, že v důsledku tohoto zaměstnaneckého poměru by mohl být její postoj k věci ovlivněn i jinými než zákonnými hledisky.*“ (usnesení ze dne 20. 11. 2012, čj. 1 As 89/2010-119, publikované pod č. 2802/2013 Sb. NSS). Povinnost tvrzení a povinnost důkazní by však v tomto případě šla za žalobcem. Ve správním řízení a v žalobě samotné žalobce takovou námitku neuplatnil, s tvrzením o podjatosti starosty obce Valeč vystoupil až při jednání před soudem. To zbývalo nějakých 95 minut do skončení lhůty pro rozhodnutí soudu stanovené v § 11 odst. 3 větě čtvrté (ve spojení s § 17) zákona o právu shromažďovacím. Za této situace nebylo reálné k tomuto tvrzení opatřit důkaz či důkazy a s uvedeným tvrzením a důkazem či důkazy seznámit nepřítomného starostu a získat jeho

vyjádření a eventuálně provést jím navržené protidůkazy. Soud se proto tímto segmentem dále nezabýval, jelikož tu byly silnější důvody pro zrušení rozhodnutí a po zrušení rozhodnutí se v tomto případě věc nevrací k dalšímu řízení žalovanému, neboť právní následky zrušení rozhodnutí o zákazu shromáždění jsou založeny přímo zákonem o právu shromažďovacím (§ 1 odst. 3 věta šestá a sedmá).

Vzhledem k uvedenému byla ve všech ostatních aspektech podaná žaloba shledána důvodnou.

VII. Celkový závěr a náklady řízení

Jelikož Obecní úřad Valeč neprokázal, že v daném případě byly dány důvody k zákazu shromáždění, soud rozhodnutí, jímž bylo předmětné shromáždění zakázáno, podle § 11 odst. 3 věty páté zákona o právu shromažďovacím rozsudkem zrušil.

I za žalobu podle § 11 odst. 3 zákona o právu shromažďovacím se hradí soudní poplatek ve výši 3.000,- Kč [položka 18 bod 2 písm. a) Sazebníku poplatků – přílohy k zákonu č. 549/1991 Sb., o soudních poplatcích, ve znění pozdějších předpisů], a proto bylo žalobci uloženo tento poplatek doplatit částkou **1.000,- Kč** v určené lhůtě a stanoveným způsobem.

Žalobce, který měl ve věci plný úspěch, má podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. proti žalovanému správnímu orgánu, který ve věci úspěch neměl, právo na náhradu důvodně vynaložených nákladů řízení před soudem ve výši **3.000,- Kč**, představované soudním poplatkem za žalobu. Ke splnění povinnosti nahradit náklady řízení byla žalovanému stanovena pariční lhůta podle § 160 odst. 1 část věty za středníkem o. s. ř. ve spojení s § 64 s. ř. s. (s přihlédnutím k možnostem žalovaného tuto platbu realizovat).

P o u č e n í I.: *Svolavatel je oprávněn shromáždění uspořádat podle původního oznámení nebo později tak, aby shromáždění bylo uskutečněno do 30 dnů od právní moci rozhodnutí soudu. Jestliže shromáždění uspořádá v pozdější době, vyrozumí o tom úřad nejpozději 1 den před konáním shromáždění (§ 11 odst. 3 věta šestá a sedmá zákona o právu shromažďovacím).*

P o u č e n í II.: *Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost do dvou týdnů po jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.*

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí,

proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Plzni dne 4. září 2014 v 11.40 hod.

JUDr. PhDr. Petr KUCHYNKA, Ph.D., v.r.
předseda senátu

Za správnost vyhotovení:
Helena Kovářiková